

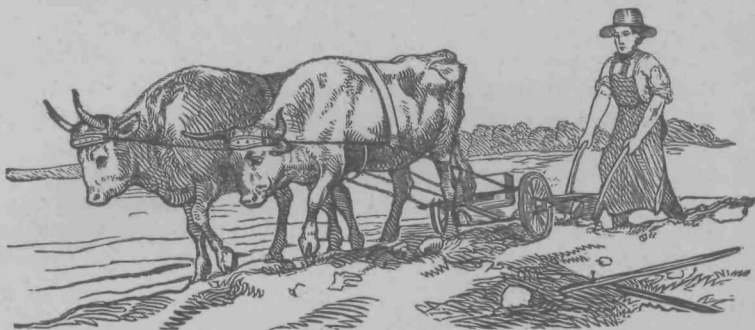
O r a č.

Sijaj, solnčece, na goro,
Sijaj, sijaj v dol gorkó,
Da zaziblje klasje skoro
Sredi polja se zlató.

Od morjá, oblaček, vstani,
In priplavaj čez goró,
Toče njivo mojo brani,
Dežek lij droban na njo.

Z ženo drago v koči beli
Otročički mi živé,
Ko bi kruha ne imeli,
Počilo bi mi srcé.

St. pl. Orlovič.

Janezkova Amerika.

Zima, ti si pa res dolga. Komaj mislimo, da je padel zadnji sneg, že naletava zopet novi. Nu, pa sneg bi že bil; saj so bele tiste mucke, ki doli frčijo z neba. Toda mrzle so, pa še zelo mrzle. Res jih ogreje včasih zlato solnce, pa kaj je to, ko je pa zjutraj tako mrzlo, da bi človek najrajše zlezal v gorko peč. Da, da, tam pri peči je po zimi še najprijetnejše; vsaj meni se tako dozdeva. Kako se tam pri tistih lončenih pečnicah človek poživi. Pa tudi za uho se tam ujame kaj prijetnega. Stari ljudje znajo tam za pečjo praviti take lepe pripovedke, da se ne naveličaš poslušati celi dan.

Tam pri Kokovih v Potočah pa znajo dedek še vse kaj družega povedati. O tlaki in vojski, o ciganih in rokomavharjih slišiš tam, kolikor hočeš. Zato je pa tam okoli dedka vedno dovolj malih poslušalcev. Vsako